

Håb

Håb

"Martha sagde til Jesus: Herre, hvis bare du havde været her, ville min bror ikke være død." Dette er Marthas ord til Jesus i forbindelse med hendes bror Lazarus' død. De udtrykker den sønderknuste følelse af fortrydelse, som millioner af mennesker oplever, når deres kære tages fra dem i døden. Der går så mange tanker gennem hovedet i sådan en situation - hvis vi havde gjort det ene eller det andet, eller hvis vi havde sendt bud efter en anden læge. Hvis døden skyldes en ulykke under en rejse, kan vi sige, at hvis bare vores kære ikke var taget på den rejse, ville det ikke være sket. I Marthas tilfælde troede hun, at det var Jesu fravær, der førte til hendes brors død, så hun var tilbøjelig til at give ham skylden.

Mange har delt Marthas synspunkt, idet de har følt, at Herren på en eller anden måde var ansvarlig for deres kæres død, eller at han kunne have forhindret tragedien i at indtræffe.

Så de spørger: Hvorfor? De forestiller sig, at de på en eller anden måde må have gjort noget, som Gud ikke brød sig om, eller at den, der døde, måske var blevet særligt straffet for at have gjort noget forkert. Og så tænker de måske med et gys: Hvis det sidste er sandt, hvad er så den dødes tilstand nu? Lider han af noget, der er værre end døden?

Sammen med de tanker, som plager så mange, når døden besøger hjemmet, er der det normalt ubesvarede spørgsmål om, hvad der ligger bag graven. Vil vi nogensinde se vores kære igen? Er de lykkelige nu, og skal vi en dag slutte os til dem i deres lykke? Vores hjerter længes efter konkrete svar på alle disse smertelige spørgsmål, som opstår på grund af vores sorg. Og disse spørgsmål kan besvares, for svarene findes i Guds ord.

Hvorfor dør folk alligevel? Mange ville være tilbøjelige til at svare, at det er naturligt for mennesker at blive gamle og dø; men svagheden ved det svar er, at millioner dør, før de bliver gamle. Manden med leen Døden tager ikke hensyn til personer, for han rammer

både unge og gamle, også helgener og syndere. Uanset om det er et spædbarn eller en gammel forælder, der går bort, er chokket lige stort. Vi er aldrig forberedt på døden, og selv efter tusinder af års erfaring med dette monster har menneskeheden ikke vænnet sig til hans besøg - de kommer altid som en uvelkommen overraskelse. Der er faktisk ikke noget, der hedder at dø en "naturlig død", for døden er altid unaturlig og uønsket.

Bibelen forklarer, at mennesker dør på grund af synd - ikke den individuelle synd hos hver enkelt, der bliver ramt af døden, men arvesynden, vores første forældres synd. Gennem dem, forklarer apostlen, "kom synden ind i verden, og døden ved synden." (Romerne 5:12). På grund af arvelighed er vi alle medlemmer af en døende race. Det er godt at huske dette, når døden kommer ind i vores hjem, for det hjælper os til at indse, at denne tragiske oplevelse ikke skyldes vores manglende interesse eller omsorg, og at det ikke er en særlig straf, hverken for den, der er død, eller for de pårørende, der er tilbage. Vores elskede dør, fordi Bibelen siger: "Som i

Adam dør alle." Og desuden kan vi trøste os med det vidunderlige løfte i Guds ord om, at ligesom alle i Adam dør, "således skal alle i Kristus gøres levende." 1. Korintherbrev 15:22

SOVER FREDELIGT

Hvis vi går tilbage til Jesu tid og til den elskede familie i Betania - Maria, Martha og Lazarus - kan vi få nogle meget oplysende og opmuntrende tanker. Det ser ud til, at Jesus var en særlig ven af denne familie, og de tog det for givet, da Lazarus blev syg, at Jesus ville komme dem til hjælp, så snart han hørte om det. Jesu arbejde havde bragt ham et stykke væk fra Betania på det tidspunkt, men de to søstre sendte en besked til ham, hvori der stod: "Herre, den, du elsker, er syg." Johannes 11:3

Jesus modtog denne besked, men gjorde ikke noget ved det i to dage. Til sidst sagde han til sine disciple: "Vores ven Lazarus er faldet i søvn; men jeg går derhen for at vække ham." (Johannes 11:11). Denne meddelelse kom som en overraskelse for hans disciple. De havde også hørt Lazarus var alvorligt syg.

Sandsynligvis havde Jesus fortalt dem om den besked, han havde fået. Men hvis han nu sov, kunne de ikke forstå, hvorfor Mesteren ville vække ham. De troede måske, at det var en fejlvurdering fra hans side, så de sagde til ham: "Herre, hvis han sover, vil han få det bedre." Med andre ord mente de, at det ville være en stor fejltagelse at vække en syg mand, som hvilede roligt i søvnen - at det ville være meget bedre for ham at fortsætte med at sove.

Men de forstod ikke, hvad Jesus mente. "Men Jesus talte om sin død," står der i beretningen. (Johannes 11:13). Da han så, at hans disciple misforstod hans henvisning til, at Lazarus sov, sagde han klart og tydeligt til dem: "Lazarus er død." (Johannes 11:14). Her har vi fra Mesterens egne læber et meget interessant og samtidig trøstende syn på døden. Den er som en søvn, hvilket betyder, at de døde hviler og venter, om end ubevidst, på, at Herrens tid skal komme og vække dem af søvnen - dødens søvn. Søvn er således en af de bibelske illustrationer, der hjælper os med at forstå meningen med døden.

Der er to hovedkarakteristika ved søvn. Det ene er, at de, der sover, er bevidstløse. De er uvidende om, hvad der foregår i verden omkring dem. De er hverken kede af det eller glade. De har ingen bekymringer og oplever ingen glædesrus. De hverken sulter eller tørster. Om denne tilstand siger Skriften: "For de levende ved, at de skal dø, men de døde ved ingenting." Prædikerens Bog 9:5

Der er en anden egenskab ved søvnen, som også er meget vigtig, når vi tænker på den som en illustration af døden. Det er forventningen om en opvågning. Moderen putter sit elskede barn i sin krybbe for natten, synger en beroligende vuggevise for det, indtil dets øjne lukker sig i søvnen, og dets lille hjerne går ind i glemslens land. Barnet er nu bevidstløst, og moderen lister stille ud af værelset, lykkelig i sin kærlighed til sin skat og glad i sin forventning om at høre sit barns dejlige pludren næste morgen. Der er ingen tårer, intet smertende hjerte, ingen ensomhed; for barnet sover bare, og i morgen vil det være vågent, og dets lysstyrke vil igen gennemsyre hjemmet.

Om en ung pige, der var død, sagde Jesus: "Pigen er ikke død, men sover." (Matthæus 9:24). Også her, som i tilfældet med Lazarus, henviste Jesus til døden som værende blot en søvn - en søvn, fordi der ud fra Guds tilvejebringelse af liv gennem Kristus skal ske en opvågning om morgenen på jordens nye dag, dagen for Kristi herredømme, som snart oprinder. Jesus sagde til sine disciple: "Vores ven Lazarus er faldet i søvn; men jeg går derhen for at vække ham." (Johannes 11:11). Jesus havde til hensigt at vække Lazarus fra dødens søvn, og han gennemførte sin hensigt senere til stor glæde for Lazarus' søstre og for alle, der elskede ham.

AT LEVE IGEN

Efter at have fortalt sine disciple om sine intentioner rejste Jesus til Betania, til sine venner Martha og Marias hjem. Martha mødte ham, da han nærmede sig deres hjem, og skældte ham blidt ud for ikke at være kommet, mens hendes bror stadig levede. Så kom Jesus med en bemærkelsesværdig udtalelse til hende - ord, som har givet ekko gennem

århundrederne og trøstet tusindvis af sørgende, som har været i stand til at forstå deres vidunderlige enkelhed og tro på, at de en dag vil blive til virkelighed. Han sagde: "Din bror vil opstå igen." Johannes 11:23

Her er Bibelens store håb for alle, der er døde - de skal leve igen. Men vi må ikke overse ordet "igen". Jesus sagde ikke til Martha: Græd ikke, for din bror er ikke rigtig død. Han var død! Jesus havde sagt klart og tydeligt til sine disciple: "Lazarus er død", og vi kan være sikre på, at han ikke ville modsige denne sandhed i sin samtale med Martha; så hans trøstende budskab til hende var, at hendes bror skulle leve igen, at han, der var død, ville blive genoprettet til livet.

Århundreder før dette spurgte profeten Job: "Hvis nogen dør, vil de så leve igen?" (Job 14:14). Det er vigtigt at lægge mærke til den korrekte måde, Job stiller dette spørgsmål på. Han spørger ikke: "Hvis en mand dør, er han så virkelig død?" eller "Er der noget ved mennesket, som forbliver i live, når kroppen dør?" Job vidste, at døden var en realitet, en

uhyggelig tragisk realitet. Han vidste, at døden var en straf for synd, og fordi hele menneskeheden var syndere, skulle de alle dø. Det, Job ville vide, var, om de døde ville blive bragt tilbage til livet - skulle han leve "igen"? Jesus besvarede dette spørgsmål for Job, for Martha og for alle, der er villige til at acceptere den enkle sandhed i hans ord: "Din bror vil opstå igen."

At de døde skulle blive genoplivet på et fremtidigt tidspunkt, var ikke en ny tanke for Martha, for hun troede på de gammeltestamentlige løfter, som indeholder dette velsignede håb. Profeten Job fandt svaret efter at have spurgt: "Hvis en mand dør, skal han så leve igen?" og udtrykte det om sit eget håb ved at sige: "Alle de dage, hvor har arbejdet hårdt, vil jeg (i døden) på, at min fornyelse kommer. Du vil kalde, og jeg vil svare dig; du vil længes efter den skabning, dine hænder har skabt." Job 14:14,15

"DEN SIDSTE DAG"

I en profeti om håbet om den endelige skæbne for de børn, der blev dræbt af Herodes' dekret på det tidspunkt, hvor Jesus blev født, siger Herren til de grædende mødre, der i profetien omtales som Raket: "Hold din stemme tilbage fra at græde og dine øjne fra at græde, for dit arbejde vil blive belønnet," ... "De vil vende tilbage fra fjendens land. Så der er håb for dine efterkommere", siger Herren. Jeremias 31,16.17

Martha kendte sandsynligvis til disse vidunderlige løfter, der forsikrede de troende om en kommende tid, hvor de døde, unge som gamle, ville blive genoplivet. Desuden havde Jesus været en hyppig gæst i deres hjem, og hun havde uden tvivl hørt de vidunderlige ord om liv, da de kom fra hans inspirerede læber. Så da Jesus sagde til hende: "Din bror skal opstå igen," svarede hun: "Jeg ved, at han vil opstå igen i opstandelsen på den yderste dag." (Johannes 11:24). Ja, hun vidste, at alle de døde ville "opstå igen", at de ville blive vækket

fra dødens søvn - fordi hun vidste, at det var Guds plan for alle mennesker.

Hvad mente Martha med "den sidste dag"? Guds plan for frelse og genoprettelse af menneskeheden fra synd og død er inddelt i tidsperioder, som i Bibelen kaldes "dage". Det vil være i den sidste af disse tidsperioder, disse dage, at den guddommelige genoprettelsesplan vil nå sin fuldendelse. Den "sidste dag" i Guds plan er tusind år lang - de tusind år, hvor Kristus regerer.

Det faktum, at denne periode omtales som en "dag", er meget betydningsfuldt, for den står i kontrast til de seks tusind års menneskelig erfaring, der går forud, og som i Skriften omtales som en mørkets tid, en nat med sorg og død. Om denne mørke nat med synd og lidelse og den efterfølgende morgen med glæde skrev salmisten: "For hans vrede varer kun et øjeblik, men hans gunst varer hele livet! Gråden varer måske hele natten, men glæden kommer med morgenen." Salme 30:5

Selvom David taler om Guds "vrede", skal vi ikke tænke på ham som hævngherrig eller som en, der glæder sig over sine skabningers lidelser. Hans vrede kommer heller ikke til udtryk ved, at de onde pines i et brændende helvede i al evighed, og heller ikke i "skærsilden" i en begrænset periode. Det Nye Testamente fortæller os om Guds "vrede" og forklarer, at den allerede nu er åbenbart fra himlen mod al uretfærdighed. (Romerne 1:18). Guds vrede kommer til udtryk i den dødsdom, som er ved at blive eksekveret over hele menneskeheden - "Som i Adam dør alle." 1. Korintherbrev 15:22

I Guds gunst er der liv, siger salmisten. (Salme 30:5). Her står Guds gunst i kontrast til hans vrede. Da vores første forældre overtrådte Guds lov, trak han sin gunst tilbage fra dem. Uden hans gunst kunne de ikke fortsætte med at leve, så automatisk begyndte sætningen "Du skal vende tilbage til jorden, hvorfra du blev taget; for støv er du, og til støv skal du vende tilbage" at virke - de begyndte at dø. Første Mosebog 3:19

Menneskeracen har fortsat med at dø lige siden. Da Gud trak solskinnet fra sin gunst tilbage, lagde der sig et "mørke" over menneskeheden - et mørke så tæt, at det har kunnet mærkes i alle de smerter, der er forbundet med dødsprocessen. Denne "nat", hvor verden har oplevet synden og dens konsekvenser, har i sandhed været præget af gråd. Men den skal ikke vare evigt! Det har været en lang og trist nat, men morgenen kommer, og med morgenen kommer også den lovede glæde - en glæde, som vil være ubegrænset, når døden holder op med at slå sine ofre ned, og de, der er døde, ved guddommelig kraft bliver gjort levende igen. Så da Jesus sagde til Martha: "Din bror skal opstå igen", fremkaldte hendes sind naturligvis dette vidunderlige billede af den glæde, der vil komme til hele menneskeheden på den nye dag, hvor livets velsignelser vil strømme ned over alle, og derfor svarede hun: "Jeg ved, at han vil opstå igen i opstandelsen på den yderste dag." Jesus benægtede ikke sandheden i det, Martha sagde. Faktisk var det uden tvivl på grund af hans egen tjeneste i hjemmet i Betania, at dette håb om en generel

opvågning af alle, der sover i døden, var så stærkt i Marthas hjerte. Tværtimod bekræftede Jesus hendes tro ved at sige: "Jeg er opstandelsen og livet. Enhver, som tror på mig, skal leve, også når han dør. Enhver, som lever i mig og tror på mig, skal aldrig nogensinde dø." Johannes 11:25,26

"Jeg er opstandelsen og livet", sagde Mesteren og mente, at på den fremtidige dag, hvor de døde ville blive gjort levende, og Eden ville blomstre igen med sine grænser, der omfattede hele jorden, ville han være den guddommelige krafts kanal, hvorigennem det ville blive gennemført. Jesus er den store lysgiver i verden - livets lys. (Johannes 1:9; 8:12; 9:5). Hans kongedømme vil bringe en "dag" med sundhed og liv. Han vil være det, profeten beskriver som "retfærdighedens sol", som vil opstå med "helbredelse i sine vinger". Malakias 4:2

KRISTUS

"Tror du på det her?" spurgte Jesus Martha. Tror du på, at jeg er den, der vil give din bror

livet tilbage på den dag, hvor Guds kærlige hensigt med menneskeheden vil blive fuldbyrdet? Og Martha svarede: "Ja, Herre," sagde hun til ham. "Jeg har altid troet, at du er Messias, Guds Søn, den, der er kommet til verden fra Gud." (Johannes 11:26,27). Fra det tidspunkt, hvor mennesket faldt i synd og død, havde Gud lovet at sende en frelser.

Abraham blev lovet, at hans "sæd" skulle "velsigne alle jordens slægter". (Første Mosebog 12,1-3; 22,18). Apostlen Paulus forklarer, at Jesus er den lovede "sæd". (Galaterne 3:16). Det vidste Martha også, og fordi den lovede Kristus skulle velsigne alle jordens slægter, vidste hun, at han også måtte være "opstandelsen og livet".

Selv på Marthas tid havde der været mere end fire tusinde år med døende. Hendes egen bror var død, så hun vidste, at hvis Guds løfter om at velsigne hele menneskeheden gennem Kristus skulle opfyldes, måtte de, der sov i døden, vækkes; og hun troede på, at Jesus var den, der ville gøre det - "i opstandelsen på den yderste dag."

"Den, der tror på mig, skal leve, også når han er død," sagde Jesus. (Johannes 11:25). Her er et klart løfte til alle troende om en opvågning fra dødens søvn. Det var først og fremmest for at forsikre Martha om, at Lazarus' død ikke skyldtes hans manglende tro eller loyalitet over for Jesus. Lazarus troede på Jesus, og alligevel døde han. Sådan har det været for alle troende fra dengang og frem til i dag. Jesus forsikrede Martha og os om, at døden ikke er enden - "Selv om han døde", "skal han dog leve", det vil sige, at han skal genoprettes til livet.

Så trækker Jesus uvishedens tæppe til side og giver et yderligere glimt af den "sidste dag", så vi i endnu højere grad kan værdsætte Guds grænseløse kærlighed, når han sørger for liv til hele menneskeheden. Han sagde: "Den, der lever ved at tro på mig, skal aldrig dø." Dette udsagn er ikke sandt for nutiden, for alle dør nu. Hele menneskehedens fremtidige liv afhænger af, at de bliver vækket fra dødens søvn. Men det vil være anderledes på den nye dag - den dag, hvor "Retfærdighedens Sol" fordriver mørket fra syndens og dødens lange

nat og bringer lys og liv til hele menneskeheden. De , der lever da, og som tror på Kristus, skal aldrig dø - de skal faktisk forblive i live for evigt som mennesker.

DEN RETFÆRDIGE OG DEN URETÆRDIGE

Hvem vil være i live på den "sidste dag", den tusindårige dag, hvor velsignelser om evigt liv vil blive sikret til alle, der da tror? Hele menneskeheden vil da være levende, for Guds plan er at vække alle fra dødens søvn. Paulus siger, at "der vil være en opstandelse for både de retfærdige og de ugudelige". (Apostlenes Gerninger 24:15). Og Jesus sagde: "Bliv ikke forbavset over dette, for der kommer en tid, hvor alle, der er i deres grave, skal høre hans røst og komme ud." (Johannes 5:28-29). Den trøstende tanke i resten af dette skriftsted er blevet ødelagt af en fejlversættelse. Korrekt oversat lyder det: "De, der har gjort det gode, vil stå op for at leve, og de, der har gjort det onde, vil stå op for at blive fordømt." Johannes 5:29

"De, der har gjort det gode," siger Mesteren, skal komme frem til "livets opstandelse". Dette er en henvisning til belønningen for de indviede troende, som har bevist, at de er værdige til "herlighed og ære og udødelighed". (Romerbrevet 2,7). De skal leve og regere med Kristus som en del af Abrahams "sæd", gennem hvilken alle jordens slægter skal velsignes. (Galaterne 3:27-29). De vil være som Jesus og få del i hans himmelske herlighed. (1. Johannes 3:2). Deres vil være en "livets krone", endda den "guddommelige natur". (Åbenbaringen 2:10; 2. Petersbrev 1:4). Men de, der kommer frem i opstandelsen for at leve og regere med Kristus, vil være et meget lille antal i sammenligning med de millioner, der er døde. Jesus omtaler dem som en "lille flok", som det er Faderens gode vilje at give riget til. (Lukas 12:32). Langt størstedelen af de døde er af den klasse, som ikke har gjort noget godt set fra et guddommeligt synspunkt. De dør som medlemmer af en syndig, døende race. Ifølge menneskelige standarder har de fleste af dem været moralsk retskafne mennesker - gode borgere og gode naboer - men de har ikke været Mesterens efterfølgere,

og derfor har Kristi blod ikke givet dem en retfærdig status over for Gud.

Ikke desto mindre elsker Gud også dem, og han sendte sin søn for at dø for dem, så de kunne få mulighed for at leve evigt. Evigt liv gennem Jesus kan kun opnås på grundlag af tro, og langt størstedelen af menneskeheden har aldrig haft en reel mulighed for at tro. Millioner har aldrig hørt om Jesus, og blandt dem, der har hørt om ham, er der kun få, der klart har forstået det egentlige formål med hans komme til verden. Der har været så mange modstridende teorier om Kristus og kristendommen, at de fleste ærlige mennesker er forvirrede, og på grund af dette har de aldrig taget kristendommen alvorligt. De har ikke været bevidst onde, men de har ikke gjort "godt" i den forstand, at de er blevet Jesu efterfølgere.

Disse millioner skal også vækkes fra dødens søvn. Paulus taler om denne opvågning som at blive "frelst", og det er Guds vilje, forklarer han, at de skal "blive frelst og komme til erkendelse af sandheden". (1 Timoteus 2:4-6). Den store

sandhed, som derefter vil blive gjort kendt for alle - klart og umiskendeligt - er, at Jesus "gav sig selv som løsesum for alle", det vil sige, at han døde for "hele verdens synder", og at de, der accepterer denne bestemmelse, kan leve.
1 Johannes 2:2

Det var det, Jesus mente, da han sagde til Martha: "Den, der lever", det vil sige, som er blevet vækket af dødens søvn "i opstandelsen på den yderste dag" "og tror på mig, skal aldrig dø." (Johannes 11:26). Det vil være prøveperioden for verden, den tid, hvor de vil blive stillet over for den store beslutning, som vil betyde liv eller død i al evighed. (Apostlenes Gerninger 17:31). Da Jesus lovede, at de ville komme ud af døden, sagde han, at de ville komme ud til det, han beskrev med det græske ord "*krisis*", det vil sige en prøvetid, hvor de, hvis de vender sig til Gud, til Jesus og til retfærdighed, ikke behøver at dø igen, men ved at tro vil "leve for evigt." Johannes 6:51

"TROR DU PÅ DETTE?"

Da Jesus forklarede Martha dette vidunderlige håb om et fremtidigt liv, spurgte han hende: "Tror du på det?" Det er et hjertegribende spørgsmål for os alle i dag. Hvis vi kan udøve en ægte tro på Guds løfter, vil en stor del af bitterheden og sorgen blive fjernet fra vores hjerter, når vores kære tages fra os i døden. Hvis vi kan tro, vil vi vide, at de ikke er væk for evigt, at der vil komme en herlig hjemkomst for de døde, en opvågning fra dødens søvn. Jesus sagde til sine disciple om Lazarus: "Jeg går derhen for at vække ham," og Jesus kommer igen ved sit andet komme for at vække alle dem, som han døde for, fra dødens søvn. Det var hans offer, der ændrede døden fra en evig glemsel til en rolig søvn, hvorfra der vil ske en opvågning.

HVOR BOGSTAVELIGT VIL DET VÆRE?

Der har været så mange misforståelser omkring håbet om opstandelsen, at mange har svært ved at forstå, hvad det i virkeligheden vil betyde for mennesker. Men der bør ikke være

nogen uklarhed om det, for Jesus gav illustrationer af den meget bogstavelige måde, hvorpå Guds løfter skal opfyldes. Vi har en af disse illustrationer i tilfældet med Lazarus. Efter at Mesteren havde forklaret Martha den store sandhed om den generelle opstandelse og gjort det klart, at på "den sidste dag" ville de, der blev vækket og troede på ham, aldrig dø, gik han til hendes brors grav og kaldte ham frem fra døden ved hjælp af guddommelig kraft.

Jesus talte til Lazarus og sagde: "Lazarus, kom ud!", og beretningen fortæller os, at "den døde mand kom ud." (Johannes 11:43,44). Jesus gav derefter instrukser om at fjerne gravklæderne fra ham, så han igen kunne være fri til at blande sig med sin familie og sine venner. Han var tilbage hos dem, den samme Lazarus, som før han døde. Han var ikke et fantom eller et spøgelse. Han behøvede ikke at vælte borde eller rasle med spejle for at lade sine venner vide, at han var i deres midte, for han var vendt tilbage til dem, personligt og kropsligt. Ligesom Lazarus havde været død, var han nu i live, og hans søstre og venner

glædede sig. I dette har vi en praktisk og forståelig illustration af, hvad det vil betyde for menneskeheden, når alle, der er i deres grave, skal høre stemmen fra Jesus, der vækker dem fra dødens søvn. Multipliser i dit sind milliarder af gange den glædesscene i Betania, da Lazarus hørte den guddommelige autoritets stemme vække ham fra døden, og så vil du til en vis grad forstå, hvad Gud mener med sine løfter om at velsigne alle jordens familier. Det var dette ultimative mål med Jesu komme til verden, som retfærdiggjorde englenes budskab den nat, han blev født, det budskab, som de beskrev som "gode nyheder, der vil skabe stor glæde for hele folket. I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Messias, Herren." Lukas 2:10,11

Er du sønderknust, fordi nogen, du har kær, er blevet taget fra dig i døden? Det er en hård oplevelse, for der opstår et forfærdeligt tomrum i de tilbageværendes liv. Men fat mod; adskillelsen er ikke for evigt. I den glade morgendag i Guds plan - en morgendag, der nu er nær - i den herlige tid med genforeninger, vil du se din elskede igen. I mellemtiden skal

du fortsætte med at tro på Guds løfter og på hans evne til at opfylde disse løfter. Og hvis du kan, så fortab dig i den store glæde ved at fortælle andre om det håb, der inspirerer dit hjerte og gør dig i stand til at fortsætte gennem nattens mørke, mens du venter på den glæde, som du kan være sikker på vil komme om morgenen.